

Daně a Německo jako místo pro podnikání

Německo si stěžuje na odchod firem do zahraničí. V případě rozhodování o stanovišti (sídle) firmy ovšem rozhodují konkrétní parametry jako krátká amortizační doba, střednědobá stabilita daňového systému, nízké riziko návratnosti investice, nižší osobní náklady na kvalitní práci, nízká daň z příjmů, delší pracovní doba. Zdanění podniku v Honkongu je např. 16,5 procenta (15 % daň a 1,5% odvod, podobný naší dani z obratu), a to bez ohledu na výši zisku firmy. Podniky s vysokými osobními náklady (např. oděvní průmysl) investují v zemích s nízkými mzdami. Z makroekonomického pohledu dochází k internacionalizaci hlavně proto, aby se zpřístupnila nová odbytiště. Blízkost zákazníkovi a dobrá infrastruktura jsou dalšími důvody, proč se rozhodnout pro jinou zemi nebo alespoň zvolit dodavatele z jiné země.

Daňovou reformou 2000 zavedla spolková vláda daňové právo pro podniky, jež zvýhodňuje především malé a střední podniky. Podniky a vlastníci podílů byli od 1. ledna 2001 zbaveni (původní) zátěže snížením sazeb daně z příjmu právnických osob na jednotných 25 procent, a tím by měla být podporována tvorba vlastního kapitálu. Přestože Německo v Evropě zůstává zemí s jedněmi z nejvyšších daní pro podniky a s nejvyšším možným – šedesátiprocentním – zatížením vykazuje nejvyšší odvody z příjmu zaměstnanců. Žádná jiná země nechce po svých občanech, aby v takové míře vynakládali neproduktivně čas na hledání mezer v daňových zákonech. Např. investice do uzavřených podílových fondů v nových spolkových zemích jsou využívány k tomu vyhnout se placení daní. Tím jsou peníze ovšem alespoň na pár let odňaty německému hospodářství.
(247 slov)